

Prelato laiškas (2012 m. gruodis)

Mons. Javier Echevarría
Tikėjimo metų proga tęsia
Credo komentarų ciklą. Šiame
laiške jis komentuoja žodžius:
„Tikiu į vieną Viešpatį Jėzų
Kristų, vienatinį Dievo sūnų,
prieš visus amžius gimusį iš
Tėvo...”.

2012-12-27

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Savo kelionės į Andoros kunigaikštystę išvakarės, palikau šį laišką, kad gautumėte jį gruodžio 1 d. Atvykau čia pakviestas arkivyskupo dalyvauti Šv. Chosėmarijos atvykimo į šią šalį metinių minėjime, kai prieš 75 m. jis padedant Dievui išsivadavo iš liūdnos religinio persekiojimo dalios per Ispanijos pilietinį karą. Jis atvyko į Sant Julià de Loria, pirmąją gyvenvietę Andoros žemėje, 1937 m. gruodžio 2 d. rytą. Ten su savo palyda jis aplankė Švč. Sakramentą kaimo bažnyčioje (negalėjo švęsti Mišių, nes liturginės normos tais laikais įpareigojo pasninkauti nuo prieš tai buvusios dienos vidurnakčio). Taigi tik kitą dieną, gruodžio 3-iąją, jis aukojo Šv. Auką su kunigiškais drabužiais, kurių nebuvo apsivilkęs daugybę mėnesių. Šios pirmosios Mišios Andoroje buvo aukojamos netoli sostinės esančioje Les Escaldes gyvenvietės, kur jie apsistojo, bažnyčioje.

Noriu pradėti laišką su šiais prisiminimais, kad dėkotume Dievui, jog tais sunkiais mėnesiais su Švč. Mergelės Marijos užtarimu, Jis globojo Šv. Chosėmariją savo ypatinga apvaizda. Sekime ir mes mūsų steigėjo ištikimybės pavyzdžiu, visada, ypač sunkiomis aplinkybėmis, su visišku pasitikėjimu atsiduodami į Dievo rankas. Gerą pavyzdį mums paliko ir tie pirmieji, kurie iš didelio tikėjimo Dievu ir Šv. Chosėmarija prisijungė prie Opus Dei trisdešimtaisiais, kai Darbas jau veikė, bet neturėjo nieko, išskyrus mūsų Tėvo tikėjimą. O kad ir mes būtume tokie ištikimi įrankiai.

Praėjusį mėnesį kviečiau jus apmąstyti pirmąjį Credo teiginį, viso mūsų tikėjimo pagrindą. „Tikime į vieną Dievą: Tėvą, Sūnų ir Šv. Dvasią, kūrėją visų matomų dalykų, kaip šis pasaulis, kuriame praleidžiame savo trumpą gyvenimą, ir nematomų – kaip grynų dvasios, kurias

vadiname angelais. Taip pat ir žmogaus, jo nemirtingos dvasinės sielos kūrėją.“[1] Šitaip Paulius VI pradėjo savo *Dievo tautos tikėjimo išpažinimą* (1968), pabaigdamas tikėjimo metus, kurie buvo paskelbti minint XIX šimtmečių šventųjų apaštalų Petrą ir Paulių nukankinimo metines.

Suvokdama neišsemiamą lobį, slypintį apreiškime ir nuolat gaivinamą dieviškojo Parakleto, Bažnyčia visados gilinasi į Švč. Trejybės paslaptį. Šventųjų (Bažnyčios Tėvų ir Mokytojų) pastangų dėka Bažnyčia gali kažkiek apšviesti šią didelę mūsų tikėjimo paslaptį, prieš kurią, kaip sakydavo mūsų Tėvas, kasdien apstulbstame, kai tik ieškome artimesnio bendravimo su trimis dieviškaisiais asmenimis.

„Dievą išpažįstame vieną, bet ne vienasmenį.“ [2], sako labai senas

Tikėjimo išpažinimo simbolis. Komentuodamas tai Katalikų Bažnyčios Katekizmas aiškina, kad taip yra todėl, kad „Tėvas“, „Sūnus“, „Šventoji Dvasia“ nėra paprasti vardai, pažymintys tam tikrą dieviškojo buvimo būdą, nes jie realiai tarpusavyje skiriasi: Ir Sūnus nėra Tėvas, ir Tėvas nėra Sūnus, ir Šventoji Dvasia nėra nei Tėvas, nei Sūnus.“ [3] Neįsivaizduojate, kokią džiaugsmą jautė mūsų steigėjas Marselyje matydamas viename piešinyje nuorodą į Švč. Trejybę ant nugludinto akmens, kurį panorą pakabinti Prelatūros bažnyčios kriptoje.

Dabar tęsiu antrojo Tikėjimo simbolio aiškinimą. „*Tikiu į vieną Viešpatį Jėzų Kristų, vienatinį Dievo Sūnų, prieš visus amžius gimusį iš Tėvo: Dievą iš Dievo, šviesą iš šviesos, tikrą Dievą iš tikro Dievo, gimusį, bet nesukurta, esantį vienos prigimties su Tėvu; per jį visa yra padaryta.*“ [4]

„Dievas, pažindamas save patį,
pradedą Žodį, Sūnų, kuris yra Dievas
kaip ir Tėvas. Šiame gimime Dievas
yra tuo pačiu ir Tėvas, gimdantis
Sūnų, ir Sūnus, gimstantis
aukščiausioje dieviškumo tapatybėje,
kuri nėra „dievų“ daugetas. Žodis yra
Sūnus, esantis vienos prigimties su
Tėvu ir kartu su Juo Jis yra vienas
Senojo ir Naujojo Testamento
Dievas.” [5] Kol kas nesustosiu prie
Šventosios Dvasios asmens, esančio
vienovėje su Tėvu ir Sūnumi.

Išties neįmanoma nušviesti tas
tamsumas, su kuriomis susiduria
mūsų protas, kai galvojame apie Tą,
*„kuris gyvena neprieinamoje
šviesoje”*. [6] Nei žmonių, nei angelų,
nei jokios kitos būtybės protas
sugeba suprasti neišsemiamos
dieviškos esmės: *„Jei supranti tai,
tuomet tai nėra Dievas”*, sako gerai
žinomas aforizmas. Žinoma, mūsų
sielos, sukurtos Dievo ir Dievui, ir
trokšta geriau pažinti savo Kūrėją ir

Tēvā, kad galētu Jļ dar labiau mylėti ir šlovinti. Jos nori regėti Švč. Trejybę ir džiaugtis jos amžinu buvimu.

Ta proga, Benediktas XVI skatina mus, tikinčiuosius, niekada nepasitenkinti tuo Dievo pažinimu, kurį jau pasiekėme. „**Pats tikriausias džiaugsmas** — pasakė jis neseniai vykusioje audiencijoje — **išlaisvina mummyse šventą nerimastingumą, kuris skatina mus būti dar reiklesnius, norėti didesnio, gilesnio gėrio, ir kiekvieną kartą vis aiškiau pastebėti, kad nė vienas baigtinis dalykas negali nuraminti mūsų širdies. Šitaip išmoksime nusiginkluoti ir palinkti prie to gėrio, kurio negalime sukurti ar pasiimti savo jėgomis, išmoksime neleisti sau nuliūsti dėl nuovargio ar kliūčių, kylančių dėl mūsų nuodėmės.**” [7]

Šv. Irenėjus iš Lijono, vienas iš pirmųjų Tėvų, kurie iš visų jėgų gilinosi į Švč. Trejybės kuriančio veiksmo paslaptį, paaiškino, kad **„egzistuoja tik vienas Dievas (...): tai Tėvas, Dievas, Kūrėjas, Autorius ir Tvarkytojas. Jis padarė visa pats iš savęs, tai yra, per savo Žodį ir savo Išmintį, per Sūnų ir Dvasią”** [8]. Ir naudodamas grafinę metaforą (jau žinome, kad dieviškieji asmenys yra visiškai lygūs), jis pridėjo, kad Sūnus ir Parakletas yra kaip kuriančiojo Tėvo rankos. Katalikų Bažnyčios Katekizmas šį teiginį komentuoja taip: „Kūrimas yra bendras Švč. Trejybės darbas" [9]. Šioje absoliučioje veiksmo vienovėje kuriantysis veiksmas priskiriamas kiekvienam dievišakajam Asmeniui pagal kiekvieno išskirtinumą.

Mano dukros ir sūnūs, su giliu garbinimu maldoje apmąstykime šias didžias tiesas. Ir jus skatinu prašyti

Dievą, kaip patarė Šv.Chosėmarija, jaučiant poreikį bendrauti su kiekvienu Dieviškuoju Asmeniu atskirai.

„Pradžioje buvo Žodis, Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas (...). Visa per jį atsirado ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę.” [10].

Dieve Sūnuje, su Tėvu ir Šv. Dvasia, Jo visagalybėje, išmintyje ir vienatinio Viešpaties meilėje slypi visų dvasinių bei materialinių kūrinų, ypač moterų ir vyrų, pradžia ir galutinis tikslas.

Dievo gerumas toks didis, kad Jis panorą sukurti mūsų protėvius pagal savo paveikslą ir panašumą.[11] Jis paliko juose ir jų ainiuose gilią žymę, dalyvavimą nesukurtoje Išmintyje, kuri ir yra Žodis, jų sielose įspausdamas protą ir laisvą valią,. Žinoma, daugybė žmonių to nežino, ignoruoja arba nustumia į šalį, siekdami į visa ko centrą iškelti

žmogų. Kaip kentėjo mūsų Tėvas dėl tokios varganos kai kurių žmonių vizijos! Štai taip jis, pavyzdžiui, komentavo viename susirinkime, kuris įvyko 1973 m. pradžioje, balsu melddamasis: „***Kai kurie nori antropocentrinės, o ne teocentrinės Bažnyčios. Tai absurdas. Visa sukurta Dievo ir Dievui: ómnia per ipsum facta sunt, et sine ipso factum est nihil, quod factum est (Jn 1, 3). Yra baisi klaida padaryti žmogų visa ko ašimi. Neverta dirbti tik žmogui. Turime dirbti žmogui, bet iš meilės Dievui. Kitaip nieko naudinga nepadaroma ir negalima išverti.***“[12]

Viešpats tikisi, kad mes, krikščionys, Jį vėl pakelsime savo malda, auka ir pašventintu darbu į visų žmogiškų užsiėmimų viršūnę. Jis nori, kad stengtumėmės padėti Jam karaliauti pačiose širdžių gilumose ir jo mokymu atgaivinti visuomenę ir jos

institucijas. ***"Tam tikra dalimi nuo mūsų priklauso — kartoju jums su šv. Chosėmariją — kad daugybė sielų jau nebėra tamsybėse, bet vaikšto takais, vedančiais į amžinąjį gyvenimą."***[13]. Kaip pamaldžiai melddamiesi *Preces* sakome *Ad Trinitatem Beatissimam*? Kaip dėkojame Jai už jo nesibaigiantį tobulumą? Kaip giliai mylime šią centrinę tikėjimo, ir tuo pačiu mūsų gyvenimo, tiesą?

Rytoj prasideda Adventas, liturginis laikas, kuris mus ruošia Viešpaties gimimui. Pirmoji savaitė primena apie tai, kas bus laikų pabaigoje, kai Jėzus ateis savo šlovėje teisti žmonių ir atsiimti savo karalystės. „*Visad budėkite melddamiesi, kad galėtumėte tvirtai stovėti priešais Žmogaus Sūnų.*”[14] Ir priduria: „*Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.*”[15] **Žinome, kad Biblijoje Dievo Žodis yra sukūrimo pradmuo: visi kūriniai pradedant**

**kosmoso dalimis - saule, mėnuliu,
dangaus skliautu- paklūsta Dievo
Žodžiui ir egzistuoja, nes buvo Jo
pašaukti. Ši kuriamoji Viešpaties
Žodžio galia sutelkta Jėzuje
Kristuje, per kurį Žodis tapo kūnu,
ir perteikiama per jo žmogiškus
žodžius, kurie yra tikrasis
„dangaus skliautas“, nukreipiantis
žmogaus mintis ir kelius
Žemėje.”[16] Taigi dažnai
apmąstykite Kristaus žodžius,
esančius Evangelijoje ir apskritai,
visame Naujajame Testamente.
Stenkimės iš šių apmąstymų gauti
naujos šviesos, kad galėtume ją
pritaikyti savo gyvenimuose.
Remdamasis mūsų Tėvo pavyzdžiu,
skatinu, kad visada stengtumėtės
savo maldos laiką paversti dialogu.
Viešpats mus mato, girdi ir yra su
mumis, su savo dukromis ir sūnumis.**

Nepamirškime, kad nuo gruodžio 17
d. Bažnyčia akcentuoja pagrindines
priegiesmio frazes, kuriomis mus

ruošia didingam Viešpaties gimimui. Pirmoji yra ši: „*O Išmintie, išėjusi iš Aukščiausiojo lūpų, kuri sieki nuo krašto iki krašto, tvirtai ir maloniai viską tvarkydama; ateik ir išmokyk mus išmintingumo!*“ [17] Tai karštas kreipimasis į įsikūnijusį Žodį, kurio gimimą iš Mergelės Marijos greit minėsime. Kadangi „**Išmintis, kuri gimė Betliejuje, yra Dievo Išmintis (...), tai yra, dieviškasis planas, kuris ilgą laiką buvo paslėptas ir kurį pats Dievas apreiškė Išganymo istorijoje. Amžių pilnatvei atėjus, ši Išmintis priėmė žmogišką pavidalą, Jėzaus pavidalą.**“[18]

Su tikėjimu ruoškimės šiai didelei šventei, kuri pagal tikrąją prasmę yra džiaugsmo šventė. Švęskime ją su visa žmonija. Švęskime ją su visais Dievo Darbo tikinčiais. Eikime į šį susitikimą tvirtai pasiryžę kontempliuoti begalinį Jėzaus Kristaus didingumą ir nuolankumą.

Dar viena Dievo meilės apraiška yra tai, kad Jėzus priėmė mūsų prigimtį. Nepavarkime žvelgti į Mariją ir Juozapą, mūsų nuostabius maldos ir Dievo meilės mokytojus.

Žodis, kuris tapo kūnu yra amžinasis Dievo žodis, kuris mums laimėjo galimybę būti Jame Dievo vaikais: „*Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai – ir esame!*“ [19] Šv.

Chosėmarija tai komentuoja: „**Dievo vaikai, broliai Žodžio, tapusio kūnu; To, apie kurį buvo pasakyta: „Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.“ (Jn 1, 4).**

Šviesos vaikai, šviesos broliai - štai kas mes esame. Mes džiaugiamės ta vienintele liepsna, galinčia uždegti kitas kūniškas širdis.“[20] Taigi gerai pasirenkime šiam susitikimui su į žemę ateinančiu Dievu. Šiomis dienomis apsvarstykime, kaip mūsų pasiryžimas pagerinti draugystę su

Jėzumi, gyvenimą su Jėzumi,
priklausymą Jėzui.

Praėjusio mėnesio viduryje keliavau į
Milaną, kur jau senokai buvau
laukiamas. Viešnage truko tik vieną
savaitgalį, tačiau buvo labai
intensyvi, kadangi pasinaudojau
galimybe susitikti su dukromis ir
sūnumis iš Šiaurės Italijos ir su
daugybe žmonių, kurie lanko
Prelatūros ugdymo priemones.
Pasistengiau paskatinti juos giliai
gyventi šiuos Tikėjimo metus,
prašydamas gausios Dievo malonės,
kad trys teologinės dorybės dar
tvirčiau įaugtų į visų mūsų
gyvenimus bei protus ir taip Dievas
padarytų mus geresniais Dievo
vaikais.

Tikėjimo metai, Šv. Kalėdos: kokios
didelės progos dar daugiau rūpintis
apaštalavimu ir dar labiau
susivienyti su visa žmonija!

Nepaliauju prašyti, kad padėtumėte man pasiekti intencijas, kurias nešioju širdyje įsitikinęs, kad privalome būti Bažnyčioje ir dėl Bažnyčios kaip *acies ordináta* [21], taikos ir džiaugsmo tarnyboje tarnautume sieloms. Švęskime Mergelės Marijos Nekalto prasidėjimo devyndienį tvirtai įsikibę į Marijos ranką ir dėkodami jai už jos šventą atsakymą.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Andorra, 2012 m. gruodžio 1 d.

[1] Paulius VI, *Proféssio fidei*, 30-VI-1968.

[2] *Fides Dámasi* (DS 71). Tikėjimo simbolis priskiriamas popiežiui Šv. Damasui

[3] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, 254 p.. Cituojamas Toledo XI Susirinkimo tekstas, 675 m. (DS 530).

[4] Romos mišiolas, *Nikėjos-Konstantinopolio simbolis*.

[5] Pal. Jonas Paulius II, Bendrosios katechezės kalba, 6-XI-1985, Nr. 3.

[6] 1 *Tm* 6, 16.

[7] Benediktas XVI, Bendrosios audiencijos kalba, 7-XI-2012.

[8] Šv. Irenėjus iš Liono, *Prieš erezijas* 2, 30, 9 (PG 7, 822).

[9] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, p. 292; plg. Šv. Ireneo iš Liono, *Prieš erezijas* 4, 20, 1 (PG 7, 1032).

[10] *Jn* 1, 1-3.

[11] Plg. *Pr* 1, 26.

[12] Šv. Chosėmarija, Šeimos susirinkimo užrašai, 1-I-1973.

[13] Šv. Chosėmarija, *Laiškas 11-III-1940*, n. 3.

[14] Romos Mišiolas, I-asis Advento sekmadienis, *Evangelija* (C) (Lk 21, 36).

[15] *Mk* 13, 31.

[16] Benediktas XVI, Žodžiai per Viešpaties Angelą, 18-XI-2012.

[17] Liturginės valandos, Gruodžio 17 d. pamaldos, *Antífona ad Magníficat*.

[18] Benediktas XVI, 17-XII-2009
Pamokslas per pamaldas

[19] 1 *Jn* 3, 1.

[20] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro šalį*, n. 66.

[21] *Gg* 6, 4.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-
gruodis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2012-m-gruodis/) (2026-03-18)